



Arrest

**nr. 66146 van 2 september 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Slowaakse nationaliteit te zijn, op 17 mei 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 2 augustus 2010 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juni 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat N. BEIRNAERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 6 juli 2010 diende verzoekster een aanvraag van een verklaring van inschrijving in als werknemer of werkzoekende.

1.2. Op 22 oktober 2010 werd verzoekster in het bezit gesteld van een E-kaart.

1.3. Op 18 april 2011 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Deze beslissing werd aan verzoekster betekend op 22 april 2011.

Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van (...) geboren te (...), op (in) (...) van Slovaakse Republiek nationaliteit,

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene kreeg op 22/10/2010 de E-kaart na hef voorleggen van een arbeidscontract van onbepaalde duur en een loonfiche. Op 09/12/2010 werd haar gevraagd aan de hand van nieuwe documenten toe te lichten wat haar huidige activiteiten zijn in België of bij gebrek daaraan met welke bestaansmiddelen ze in haar levensonderhoud voorziet. Overeenkomstig art. 42bis, §1 kan de staatssecretaris of zijn gemachtigde immers controleren of betrokkene nog steeds aan de voorwaarden voldoet voor de verdere uitoefening van het verblijfsrecht.

Betrokkene legde daarop enkele attesten van het OCMW voor, waaruit blijkt dat ze op 16/11/2010 naar het OCMW van Sint-Niklaas is gestapt om daar steun te vragen. Deze werd haar toegekend. Uit de documenten van het dossier blijkt dat betrokkene vanaf 15/11/2010 een leefloon geniet als samenwonende.

Vandaar dat moet worden vastgesteld dat betrokkene geen werknemer meer is en dienovereenkomstig niet meer aan de voorwaarden voldoet zoals opgenomen in art 40, §4, eerste lid, 1°-wet 15.12.1980. Betrokken kan geen toepassing genieten van de uitzonderingsgrond overeenkomstig art 42bis, §2, 3° (van diezelfde wet) waarin staat dat na een korte tewerkstelling van minder dan een jaar betrokkene nog zes maanden als werknemer moet worden beschouwd en bijgevolg nog zes maanden het verblijfsrecht kan genieten, gezien enerzijds niet kan worden teruggevonden (zie raadpleging database RSZ-Dimona) dat de tewerkstelling ooit werkelijk heeft plaatsgevonden en zelfs indien dit toch het geval zou zijn, quod non, zijn de zes maanden intussen verstreken.

Als beschikker van voldoende bestaansmiddelen beantwoordt betrokkene evenmin aan de voorwaarden zoals opgenomen in art. 40, §4, eerste lid, 2° gezien er niet moet voorkomen worden dat betrokkene ten laste zou zijn van hef sociale bijstandstelsel. Dat is hier duidelijk niet het geval. Intussen ontvangt betrokkene bovendien reeds maandenlang het leefloon als samenwonende, wat haar een onredelijke belasting van het sociale bijstandstelsel maakt. Ook dit is een grond om een einde te stellen aan betrokkenes verblijfsrecht overeenkomstig art 42bis, §1.

Betrokkene voldoet niet aan de in artikel 40 §4 van de wet van 15.12.1980 gestelde voorwaarden voor verblijf in België en valt ook niet onder de uitzonderingen opgenomen in art 42 bis §2 (wet 15.12.1980). Bovendien vormt betrokkene een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel. Het verblijfsrecht wordt bijgevolg ingetrokken overeenkomstig art. 42bis van de Wet van 15.12.1980.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Uit de lezing van verzoeksters middel blijkt dat zij de schending beoogt op te werpen van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort: EVRM), van de rechten van verdediging, van de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van “de nieuwe richtlijnen en instructies o.a. dd. 19.07.2009 (en eventuele aanpassingen) in het kader van de humanitaire regularisatie”.

Verzoekster herneemt de motieven van de bestreden beslissing en zet haar middel verder als volgt uiteen:

“De “motivering” van de bestreden beslissing luidt als volgt:

Verzoekster heeft nooit behoorlijke gelegenheid gehad om haar zaak te verdedigen.

De heer Minister hield op geen enkel ogenblik rekening met de argumenten die door verzoekster werden opgeworpen of konden opgeworpen worden indien zij daartoe de kans zou hebben gehad.

De omstandigheden die door de vreemdeling worden aangevoerd tot staving van haar aanvraag moeten door de administratieve overheid in elk bijzonder geval worden onderzocht. Dit onderzoek moet tot uiting komen in de motivering van de beslissing die uitspraak doet over de aanvraag.

In casu is de administratieve overheid niet eens tot het onderzoek van de grond van de zaak gekomen ...

Verzoekster was naar België gekomen om er te werken.

Verzoekster deed de aanvraag verklaring inschrijving als werknemer / werkzoekende en werd, op basis van tewerkstelling, op 22.10.2010 in het bezit gesteld van de E-kaart na voorlegging van een arbeidscontract van onbepaalde duur en een loonfiche.

Verzoekster was inderdaad tewerkgesteld in België, doch deze tewerkstelling werd beëindigd tengevolge van haar gebrekkige kennis van het Nederlands.

Verzoekster volgt thans dan ook een cursus Nederlands tweede taal (richtgraad 1.1) en is tevens als werkzoekende ingeschreven bij de VDAB.

Zij is tevens ingeschreven bij verscheidene interimkantoren.

Op 22.04.2011 werd verzoekster echter in kennis gesteld van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21), zijnde huidig bestreden beslissing.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat op de akte van kennisgeving (keerzijde) de hoedanigheid van de minister die huidig bestreden beslissing genomen heeft niet staat aangeduid.

De bestreden beslissing voldoet derhalve niet aan de vereiste vermeldingen en de elementaire vormvoorwaarden, hetgeen op zich reeds een reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

Minstens is hierdoor niet voldaan aan de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht als beginselen van behoorlijk bestuur, de Wet motivering van Bestuurshandelingen en de rechten van verdediging.

Uit de "motivering" van de beslissing blijkt bovendien dat deze is genomen met miskennis van de elementaire rechten van de Mens om. artikel 8 E.V.R.M., de rechten van verdediging, de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht als beginselen van behoorlijk bestuur, de Wet motivering van Bestuurshandelingen en op de nieuwe richtlijnen en instructies oa. dd. 19.07.2009 (en eventuele aanpassingen) in het kader van de humanitaire regularisatie.

Men stelt dat moet worden vastgesteld dat betrokkene geen werknemer is en dienovereenkomstig niet meer aan de voorwaarden voldoet zoals opgenomen in art. 40, § 4, eerste lid, 1° wet 15.12.1980.

Artikel 40, § 4 eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980 bepaalt echter het volgende: (...)

In casu gaat verwerende partij zomaar voorbij aan het feit dat verzoekster is ingeschreven bij de VDAB als werkzoekende, ingeschreven is in verscheidene interimkantoren en tevens een opleiding Nederlands volgt om haar kansen op de arbeidsmarkt te vergroten.

Verzoekster voldoet dan ook wel degelijk aan de vereiste dat ze kan bewijzen werk te zoeken en een reële kans maakt om te worden aangesteld.

Indien verwerende partij als een zorgvuldige overheid was tewerk gegaan, dan had zij deze gegevens heel eenvoudig kunnen nagaan.

Minstens had zij aan verzoekster de kans dienen te bieden om deze gegevens voor te brengen.

Thans is verwerende partij echter zonder meer overgegaan tot een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met uitwijzingsbevel zonder verzoekster de kans te geven zich te verdedigen.

Daarnaast wordt totaal ten onrechte gesteld dat betrokkene geen toepassing kan genieten van de uitzonderingsgrond overeenkomstig art. 42bis, §2, 3° van diezelfde wet gezien enerzijds niet zou kunnen worden teruggevonden dat de tewerkstelling ooit heeft plaatsgevonden en zelfs indien dit het geval zou zijn, de zes maanden intussen verstreken zijn.

Verwerende partij is hierbij echter tegenstrijdig met zichzelf waar ze in dezelfde beslissing enkele alinea's ervoor zelf stelt dat verzoekster een loonfiche heeft binnengebracht hetgeen toch impliceert dat de tewerkstelling ook effectief heeft plaatsgevonden.

Ook gaat verwerende partij zonder motivering zomaar vanuit dat de zes maanden intussen wel verstreken zullen zijn.

Nochtans blijkt ook dit nergens uit en is dit bovendien in strijd met de stelling van verwerende partij dat verzoekster pas vanaf 15.11.2010 een leefloon zou genieten van het OOMW, zodat op het moment van de bestreden beslissing dd. 18.04.2011 de zes maanden geenszins reeds kon verstreken zijn.

Uit deze tegenstrijdigheden en onzorgvuldigheden blijkt duidelijk dat verwerende partij bij de bestreden beslissing inbreuk heeft gepleegd op de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht als beginselen van behoorlijk bestuur, de Wet motivering van Bestuurshandelingen.

In de bestreden beslissing is tevens ook geen enkele rekening gehouden met bovenvermelde concrete omstandigheden van het gezin van verzoekster.

Zoals reeds gesteld zou de bestreden beslissing tot gevolg hebben dat zij zou worden gescheiden van haar echtgenoot N. J. {..}, geboren te {..}, die in België legaal blijft.

Hiermee werd in de bestreden beslissing echter totaal geen enkele rekening gehouden.

Deze concrete omstandigheden van dit gezin komt op geen enkele wijze tot uiting in de betreden beslissing.

Het is duidelijk dat de bestreden beslissing is genomen zonder grondig onderzoek.

Het scheiden van deze echtelieden zou in strijd zijn met elke menselijke waardigheid, de elementaire rechten van de Mens om. artikel 8 E.V.R.M., de rechten van verdediging, de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht als beginselen van behoorlijk bestuur, de Wet motivering van Bestuurshandelingen en op de nieuwe richtlijnen en instructies o.a. dd. 19.07.2009 (en eventuele aanpassingen) in het kader van de humanitaire regularisatie.

De middelen zijn derhalve onder meer gebaseerd op de schending van de elementaire rechten van de Mens o.m. artikel 8 E.V.R.M., de rechten van verdediging, de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht als beginselen van behoorlijk bestuur, de Wet motivering van Bestuurshandelingen en op de nieuwe richtlijnen en instructies o.a. dd. 19.07.2009 (en eventuele aanpassingen) in het kader van de humanitaire regularisatie.”

2.2. Waar verzoekster in de aanvang van haar enig middel de schending van “de nieuwe richtlijnen en instructies o.a. dd. 19.07.2009 (en eventuele aanpassingen) in het kader van de humanitaire regularisatie” opwerpt acht de Raad dit onderdeel van het middel onontvankelijk. Verzoekster geeft immers geen toelichting van de wijze waarop deze richtlijnen en instructies door de bestreden beslissing precies zouden geschonden zijn. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift nochtans op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden. (R.v.St. nr. 138 590 van 17 december 2004; R.v.St. nr. 130 972 van 4 mei 2004; R.v.St. nr. 135 618 van 1 oktober 2006). Daarenboven geeft verzoekster, met uitzondering van de instructie van 19 juli 2009, niet aan welke nieuwe richtlijnen en instructies zij geschonden acht. Zodoende kan de tegenpartij zich niet met voldoende zekerheid voorbereiden op haar verdediging, daar zij niet in kennis werd gesteld over welke richtlijnen en instructies het precies gaat. Dit onderdeel van het enig middel is derhalve onontvankelijk.

2.3. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wijst de Raad erop dat de in deze wet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De genoemde wet van 29 juli 1991 verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en naar het feit dat verzoekster geen werknemer meer is, dat verzoekster niet beantwoordt aan de voorwaarden zoals opgenomen in artikel 40, §4 van de Vreemdelingenwet en dat verzoekster geen toepassing kan genieten van de uitzonderingsgrond overeenkomstig het artikel 42bis, §2 van voormelde wet.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en zij bijgevolg de

schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

2.4. De Raad benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling met betrekking tot het al dan niet verlenen van een verblijfsrecht in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van verzoeksters verblijfsrecht is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.5. Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411, RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

2.6. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Dit artikel bepaalt het volgende:

“Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 42bis, 42ter of 42quater van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken.”

2.7. Artikel 40, §4, 1-2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld.

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt; (...).”

2.8. In casu werd het recht op verblijf beëindigd in toepassing van artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat als volgt luidt:

“§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

2.10. Verzoekster werd op 9 december 2010 via een uitnodigingsbrief verzocht om, binnen de maand na kennisname, nieuwe informatie te verstrekken aangaande haar huidige situatie. Verwerende partij heeft bij het treffen van de bestreden beslissing derhalve rekening gehouden met het gestelde in artikel 42 bis, §2, 1-4°, van de Vreemdelingenwet, dat als volgt luidt:

“§2. een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, §4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen:

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding.”

2.11. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot de vaststelling komt dat verzoekster niet langer als EU-werknemer of zelfstandige kan worden beschouwd. Immers blijkt dat verzoekster sinds 15 november 2010 een leefloon geniet als samenwonende.

2.12. Verzoekster verwijt verweerder dat zij nooit een behoorlijke gelegenheid heeft gehad om haar zaak te verdedigen en dat verwerende partij op geen enkele ogenblik rekening hield met de argumenten die door haar werden opgeworpen of konden opgeworpen worden indien zij daartoe de kans zou hebben gehad.

De Raad stelt vooreerst vast dat de behandeling van een aanvraag tot het bekomen van een verblijfsrecht vooralsnog volgens een administratieve en niet volgens een jurisdictionele procedure verloopt. De Raad dient te bevestigen dat de rechten van verdediging niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet. Het tegensprekelijk debat, waarop de verzoekende partij alludeert diende in casu dan ook niet plaats te vinden (RvS 4 april 2007, nr. 169 748). Verzoekster toont ook niet aan welke elementen, aangevoerd in een tegensprekelijk debat, een ander licht op de zaak hadden kunnen werpen. De Raad herhaalt bovendien dat aan verzoekster via een schrijven van verwerende partij op 9 december 2010 uitdrukkelijk werd gevraagd aan de hand van nieuwe documenten toe te lichten wat haar huidige activiteiten in België zijn of bij gebrek daaraan met welke bestaansmiddelen ze in haar levensonderhoud voorziet. In dit schrijven werd eveneens verwezen naar artikel 42bis, §1 van de Vreemdelingenwet en werd verzoekster gewezen op het risico haar recht van verblijf te verliezen bij gebrek aan bewijzen van bestaansmiddelen of economische activiteit in België. Hieruit blijkt dat verzoekster, in tegenstelling tot wat zij beweert, wel degelijk de kans heeft gehad om haar zaak te verdedigen.

2.13. Aangaande verzoeksters kritiek dat op de akte van betekening de hoedanigheid van de minister die de bestreden beslissing heeft genomen niet aangeduid staat, merkt de Raad op dat een eventueel gebrek in de betekening geen invloed heet op het rechtmatig karakter van de genomen beslissing zelf. Verzoeksters kritiek aangaande vermeldingen op de akte van betekening kan niet tot de nietigheid van de bestreden beslissing leiden (cfr. RvS 1 juli 2005, 147.218 en RvS 21 maart 2005, nr. 142.408).

2.14. De Raad merkt op dat verzoekster niet betwist dat zij niet langer als werknemer werkzaam is en dat zij een uitnodigingsbrief heeft ontvangen met de vraag nieuwe stukken neer te leggen aangaande haar huidige situatie. Verzoekster legde attesten neer van het OCMW van Sint-Niklaas. Uit deze attesten blijkt dat verzoekster op 16 november 2010 naar het OCMW van Sint-Niklaas is gestapt met de vraag om steun en dat verzoekster vanaf 15 november 2010 geniet van een leefloon als samenwonende.

2.15. Het is geenszins kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris op grond van deze gegevens tot het besluit komt dat verzoekster niet meer voldoet aan de voorwaarden van het artikel 40, §4 van de Vreemdelingenwet. Uit de bestreden beslissing blijkt verder dat de gemachtigde van de staatssecretaris onderzocht heeft of verzoekster haar verblijfsrecht kon behouden op grond van de bepalingen van artikel 42bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet, met name wanneer zou blijken dat zij na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan een jaar “*zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening (heeft) ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden.*”

2.16. Verzoekster betoogt dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het gegeven dat de tewerkstelling werd beëindigd ten gevolge van haar gebrekkige kennis van het Nederlands. Verzoekster poneert dat zij thans dan ook een cursus Nederlands tweede taal volgt en ingeschreven is als werkzoekende bij de VDAB en bij verscheidene interimkantoren. Verzoekster meent dan ook dat zij wel degelijk aan de vereiste dat ze kan bewijzen werk te zoeken en een reële kans maakt om te worden aangesteld voldoet.

Ten aanzien van de stukken die verzoekster ter ondersteuning van bovenstaand betoog aanvoert en met uitzondering van het stuk 3, dient de Raad op te merken dat deze zich niet bevinden in het administratief dossier en dat verzoekster niet aantoonde dat deze zijn overgemaakt aan de gemachtigde

van de staatssecretaris voor het nemen van de bestreden beslissing. De gemachtigde van de staatssecretaris kan niet verweten worden geen rekening te hebben gehouden met stukken die hem niet voorgelegd waren op het ogenblik dat hij de bestreden beslissing trof. Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid om uit een periode van werkloosheid van meer dan zes maanden te besluiten dat verzoekster niet meer voldoet aan de voorwaarden van artikel 40, §4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Door aan te geven dat zij werk zocht en een cursus Nederlands volgt maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij nog voldoet aan de in artikel 40, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet gestelde vereiste dat zij een reële kans maakt om te worden aangesteld en toont zij evenmin aan dat verweerder onterecht besloot dat zij niet voldoet aan de voorwaarden voorzien in artikel 42bis, § 2 van de Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht dat zij verwierf te behouden.

2.17. Verzoekster verwijt de verwerende partij dat deze ten onrechte stelt dat zij geen toepassing kan genieten van de uitzonderingsgrond overeenkomstig het artikel 42bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet *“gezien enerzijds niet zou kunnen worden teruggevonden dat de tewerkstelling ooit heeft plaatsgevonden en zelfs indien dit het geval zou zijn, de zes maanden intussen verstreken zijn”*. Verzoekster stelt dat verwerende partij tegenstrijdig is met zichzelf waar ze in dezelfde bestreden beslissing stelt dat zij een loonfiche heeft binnengebracht, hetgeen toch impliceert dat de tewerkstelling ook effectief heeft plaatsgevonden. Verder verwijt verzoekster de verwerende partij dat deze zonder motivering er zomaar vanuit gaat dat de zes maanden intussen wel verstreken zullen zijn. Nochtans blijkt dit nergens uit en is dit bovendien in strijd met de stelling van verwerende partij dat zij pas vanaf 15 november 2010 een leefloon zou genieten van het OCMW, zodat op het moment van de bestreden beslissing de zes maanden geenszins reeds konden verstreken zijn.

Artikel 42bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat men na afloop van een tewerkstelling van minder dan een jaar gedurende zes maanden na deze onvrijwillige werkloosheid nog als werknemer wordt beschouwd als men zich bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening heeft ingeschreven. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster een loonfiche heeft voorgelegd met een loonafrekening voor de periode van één september 2010 tot 30 september 2010. De bestreden beslissing werd genomen op 18 april 2011. Verzoekster werd aldus overeenkomstig artikel 42bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet nog 6 maanden na afloop van haar tewerkstelling van minder dan een jaar als werknemer beschouwd. Het gegeven dat verzoekster pas vanaf 15 november 2010 een leefloon geniet, doet aan voorgaande geen afbreuk. Ook het betoog van verzoekster waar zij stelt dat de bestreden beslissing tegenstrijdig is nu haar tewerkstelling bewezen is door de voorgelegde loonfiche kan geen afbreuk doen aan de motivering van de bestreden beslissing. Immers heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid geoordeeld dat, zelfs indien een effectieve tewerkstelling heeft plaatsgevonden – waaruit blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de voorgelegde loonfiche – de termijn van zes maanden op het moment van het nemen van de bestreden beslissing verstreken is, hetgeen strookt met de gegevens van het administratief dossier.

2.18. De Raad concludeert dat de verwerende partij geheel terecht besliste, binnen de haar toebedeelde bevoegdheid in uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dat verzoekster niet meer voldoet aan de in artikel 40 §4 van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden voor een verblijf in het Rijk als werknemer.

2.19. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

2.20. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en

gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil

of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

De verzoekende partij verduidelijkt in haar verzoekschrift dat de bestreden beslissing tot gevolg zou hebben dat zij van haar echtgenoot, die legaal in België verblijft, zou worden gescheiden.

De Raad merkt samen met verwerende partij op dat uit het attest van het OCMW van Sint-Niklaas dat verzoekster bij haar verzoekschrift voegt en dat zich overigens in het administratief dossier bevindt blijkt dat verzoekster en haar echtgenoot feitelijk gescheiden zijn en zij bij haar moeder woont. Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid, de reële banden tussen echtgenoten. Gelet op het feit dat verzoekster en haar echtgenoot feitelijk gescheiden zijn en verzoekster verder geen concrete gegevens aanvoert waaruit een effectieve band met haar echtgenoot blijkt, slaagt verzoekster er met haar betoog niet in aan te tonen dat zij onder toepassing valt van artikel 8 EVRM. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat verzoekster beweert, doch niet aantoont dat haar echtgenoot nog over een legaal verblijfsrecht beschikt in België. Dit klemmt des te meer nu uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat ten aanzien van de echtgenoot van verzoekster een beslissing tot weigering van verblijf werd genomen op 20 oktober 2010. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september 2011 door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter,

mevr. E. VAN AGTMAAL,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. VAN AGTMAAL

S. DE MUYLDER